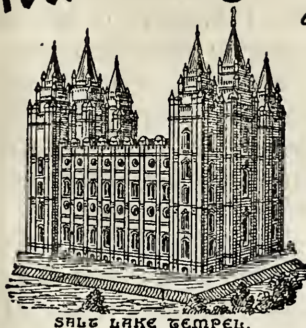
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. 1 August 1903. 52 Aargang.

Skandinavernes Aarsfest i Zion.

Skandinavernes aarlige Fest i Zion til Erindring om Evangeliets Indførelse i Skandinavien synes efter Referaterne at dømme Aar for Aar at antage større Omfang og vinde større Tilslutning. Den bliver fejret med stor Begejstring af vore skandinaviske Brødre og Søstre og møder stadig varme Lovord fra de indfødte Amerikaneres Side. Festen blev i Aar afholdt 14-15 Juni i Logan, en af de smukkest beliggende Byer i det nordlige Utah, og samlede ca. 5000 Besøgende. Efter »Logan Republican« gjengive vi nogle historiske Data, Bladets Velkomsthilsen og en kort Beretning om Højtideligheden.

Et historisk Omrids.

Historien om Evangeliets Indførelse i Skandinavien i Forbindelse med de Besværligheder og Lidelser, som Missionærerne maatte gjennemgaa, er af den største Interesse. Følgende korte Oversigt, vedrørende denne Begivenhed, som er tilstillet os fra Historieskriverens Kontor i Salt Lake City, vil kunne paaregne Opmærksomhed i vide Kredse:

Ved Efteraarskonferencen i Salt Lake City 1849 blev det besluttet at indføre Evangeliet i Skandinavien, og i Henhold til denne Bestemmelse forlode Erastus Snow, John E. Forsgren og Peter O. Hansen Utah i 1849. Rejsen over Bjergene paa denne Tid af Aaret var meget farefuld, og de maatte gjennemgaa alle Slags Lidelser og Besvær, førend de den 8 December kom til Missourifloden. I Foraaret 1850 naaede de Østkysten og afsejlede derfra til England. De vare aldeles

uden „Pung og Taske" og maatte med Hensyn til deres Ophold stole paa de trofaste Hellige i England, hvis Antal den Gang beløb sig til omtrent 32,000. Folket imødekom beredvilligt deres Ønske om Hjælp og satte derved Ældsterne i Stand til at fortsætte Rejsen til Skandinavien. De medtoge samtidig en fjerde Missionær, John P. Dykes, som kunde tale baade Norsk og Svensk. Den 14 Juni 1850 landede de ved Bryggen i Kjøbenhavn og toge strax fat paa Missionsvirksomheden.

Arbejdet gik godt fremad. De første 15 Omvendte bleve døbte d. 12 August 1850, og d. 15 September s. A. organiseredes en Gren, bestaaende af 50 Medlemmer.

John E. Forsgren rejste fra Kjøbenhavn til Sverige og organiserede d. 24 April 1853 den første Gren i dette Land.

I 1851 kom en norsk Søkaptajn i Berøring med Missionærerne i Kjøbenhavn; han annammede Evangeliet og opfordrede Ældste Snow til at rejse med til Norge. Snow fulgte Opfordringen, og Afrejsen fandt Sted d. 11 September; det følgende Aar blev der organiseret tre Grene i Norge, den første d. 16 Juni 1852. Brødrenes Arbejde blev kronet med stort Held, og mange kom ind i Kirken. De og deres Efterfølgere bleve imidlertid fængslede paa Grund af deres Prædiken, og i Efteraaret og Vinteren 1852—53 maatte de i sex Maaneder sidde i Fængsel og afvente Forhør og retslige Undersøgelser om, hvorvidt de vare Kristne eller ikke. Afgjørelsen lød endelig paa, at de ikke vare Kristne; men de løslodes alligevel, Nogle, fordi der stilledes Kaution for dem, Andre, fordi det kostede for meget at beholde dem.

Ældsterne organiserede derefter en Gren i Christiania d. 8 December 1853, og Arbejdet der saavelsom over hele Norge har siden den Tid været kronet med de bedste Resultater.

Danmark har alligevel vist sig at være den bedste Missionsmark for vore Ældster; der have nemlig flere annammet Evangeliet end i baade Norge og Sverige.

I de tre Aar, da de første Missionærer virkede i Skandinavien, var der, saavidt vi vide, 60 Ældster i Missionen, 7 fra Zion og de øvrige lokale Missionærer. Ved deres og deres Efterfølgeres Bestræbelser og vedvarende Virksomhed er der for Tiden 10 Konferencer og 5000 Sidste-Dages Hellige i den skandinaviske Mission. Omkring 75,000 ere emigrerede fra Missionen til Zion, og siden denne i 1850 blev aabnet i Kjøbenhavn, er der fra Utah sendt 1500 Missionærer til Skandinavien, og et lignende Antal lokale Missionærer have arbejdet der for Evangeliets Udbredelse.

Af de første 50 Missionærer leve i Dag kun femten, nemlig: Biskop Christian J. Larsen, Logan; C. G. Larsen, Castle Dale, Utah; Jeppe F. Folkman, Gentle Valley, Idaho; A. W. Windberg, Salt Lake City; William O. Andersen, Parleys Park; Frederick Jensen Holst, Ephraim;

Christen Knudsen, Richmond; Knude Brunn, Nephi; C. C. A. Christensen, Ephraim; Christopher O. Folkman; Ole N. Liljenquist, Hyrum; F. C. Nielsen Tveda, Salt Lake City, Utah; John Ericksen, Arizona; Daniel Beckström, Mt. Pleasant; Niels Anderson, Ephraim, Utah.

En hjertelig Velkomsthilsen.

Søndag d. 14 og Mandag den 15 Juli ville Tusinde Danske, Normænd og Svenske være i vor By for at højtideligholde Aarsdagen for Evangeliets Indførelse i Skandinavien, og paa alle Borgernes Vegne byder »The Logan Republican« dem alle et hjerteligt og oprigtigt Velkommen.

I komme blandt Venner, som elske eder, og hvis Hjerter ere knyttede til eder ved Hjemmets og Fædrelandets Baand, ved Baand, der ere udsprungne fra de samme Lidelser og det samme Besvær; vore Hjem og Institutioner staa aabne for eder, saa at enhver af eder vil føle, at I kun have at byde.

Vi hilse og ære eder for, hvad I have udrettet i Fortiden, for hvad I ere i Dag, og for det Haab, der knytter sig til, hvad I ville udrette i Fremtiden. Som et Folk have I vist, at I ere ærlige, oprigtige og ædelmodige af Hjertet, gudfrygtige i Sindet og trofaste mod den Sandhed, I have annammet. Som Efterkommere af Nordens Vikinger, hvad nogle af eder ere, som Mænd af en Slægt, der fostrede en Gustav Adolph, besidde I den samme Modets og Uforfærdethedens Aand, som gjorde eders Forfædre berømte. Ved at forlade eders Hjem og Fædreland og drage til det store, ukjendte Vesten have I lagt det samme Mod for Dagen, som de besad, og ved at kjæmpe mod og overvinde Hindringer og Trængsler i dette store Zion have I nu naaet at staa som fremragende Repræsentanter for Fremskridtet i denne store Stat, der tilhører den største Nation paa Jorden. I have eders væsentlige Andel i Civilisationen, Koloniseringen og Opbyggelsen af denne een Gang øde Ørken, og Utahs Historie kunde ikke skrives uden at omtale det store og ærefulde Arbejde, I have udført.

I have været begunstigede i Zion; mange af eder have erhvervet Rigdomme, indtaget høje Stillinger i den sociale, politiske og kommercielle Verden, og de fleste af eder have smukke og behagelige Hjem. Kampen for Tilværelsen, strengt Arbejde og Gjenvordigheder i Frihedens Land, hvor Stjernebanneret sikrer enhver loyal Borger Beskyttelse, have udfoldet det bedste i eder, og I have selv høstet Fordelen deraf. I have selv lært, og I lære eders Børn at blive driftige, gode og ædle Borgere, der maa tjene til deres eget Brød, før de kunne dandse paa Roser. Men uagtet I have været i høj Grad velsignede, saa have I dog ikke slaaet eder til Ro med det een Gang vundne; nej, I have vedblivende virket til Gavn for dette udstrakte Land. I overvandt store Vanskeligheder; I toge fast Ophold her og kjæmpede mod Indianerne og de vilde Dyr; I

overvandt tappert alle Pionerlivets Kampe og Anstrengelser; I arbejdede alvorligt og ivrigt. Blomstrende Dale med milelange Overrislingskanaler og Grøfter, Bjerge, betraadte af Faareflokke og opfyldte af Mineskakter, der afgive utalte Rigdomme, Utahs behagelige Byer og prægtige Forretningsbygninger — Altsammen bærer Vidne om, hvad I tillige med andre have udrettet, og derfor byde vi eder Velkommen. I have vist eder værdige til alle Folks Tillid, Kjærlighed og Agtelse, og Logans og Cache Dalens Borgere forstaa at skatte eders Værd.

I gjøre vel i at højtideligholde Aarsdagen for Evangeliets Indførelse i eders Hjemlande, og I behøve ikke at sætte nogen Grændse for eders Taknemlighedsfølelse ved denne Lejlighed. Selv om der var mange Ting, der bandt eder til Fædrelandet, og selv om I før have gjennemgaaet haarde Tider paa denne Side af det store Ocean, saa ere dog nu de fleste af eder i enhver Henseende bedre stillede, end I nogensinde kunde have haabet at blive i Hjemlandet. Lad Alles Hjerter give Gjenlyd af Glæde under denne Højtid. Glæd eder ved Samværet; grib hjertelig eders Venner i Haanden; besøg alle Møderne; lyt til de store Koncerter; gaa til Tabernaklet og hør Talerne; overvær Fodboldkampene; besøg de store Lære-Institutioner for Skolevæsen og Landbrug, og se, hvorledes eders Sønner og Døtre blive oplærte; betragt de talrige Dekorationer til eders Ære, og vær forvisset om, at eders Ankomst er bleven imødeset med Glæde.

Byen med alle dens Institutioner staar aaben for eder. Gid I maa finde Behag og Fornøjelse ved at være her og modtage alle de Velsignelser, som I kunde ønske eder, under Opholdet i vor Stad. Ære være Skandinaverne!

Festdagene.

Fra det Øjeblik, de Rejsende fra det sydlige Utah komme ud af den romantiske Bjergkløft, der danner Indgangen til Cache Dalen, møder der dem Synet af et herligt Landskab, gjennem hvilket Utahs største Flod, Bear River, snor sig paa sin Vej til den store Saltsø. Ved Ankomsten til Byen Logan imponeres man af det smukke Tempel, der knejser paa en Høj med Bjergene som Baggrund. (Der findes i Utah fire store Templer, af hvilke dette er det ene.)

Til denne smukt beliggende By stævnede Skandinaverne uafbrudt i Dagene d. 13, 14 og 15 Juni. Flere Fest-Komiteer modtoge Deltagerne og førte dem i Procession op i Byen med Hyde Parks og Brigham Citys Musikkorps i Spidsen.

Ved Indgangen til det smukke Park-Anlæg, der omgiver Tabernaklet, var der oprejst en særdeles smagfuld Æresport med et kunstnerisk udført Transparent Welcome, omgiven af de nationale og skandinaviske Flag, med den amerikanske Ørn over det Hele. Det indre af Tabernaklet var til Ære for Hædersgjæsterne smukt dekoreret. I Baggrunden af den

store Forsamlingssal var draperet to store amerikanske Flag, der tjente som Baggrund for Danmarks, Norges og Sveriges Faner. Et pragtfuldt Blomsterflor skjulte næsten Sangkoret, og langs Balkonen hang Guirlander af Stedsegrønt og Roser. Panelerne vare smykkede med Skjolde, der vexlede i danske, norske og svenske Farver, medens hvert af dem var omgivet af Stjernebanneret.

Længe før den bestemte Forsamlingstid var Tabernaklet fyldt med Tilhørere, og da det kun har Siddepladser til omtrent 1700 Personer, maatte Mange forblive udenfor.

Formiddagsmødet begyndte Kl. 10:30. Det skandinaviske Sangkor under Ledelse af Ældste Peter O. Hansen sang: »Kom, o, du kungars kung«. Bøn af Patriark O. N. Liljenquist. Koret sang: „O Herre, lad mig komme frem“.

En kort Velkomsttale blev holdt af Ældste Hans A. Petersen, der fungerede som Formand for Festkomiteen i Logan og præsiderede i Forsamlingen.

Ældste J. M. Sjödahl fra Salt Lake City takkede paa de Besøgendes Vegne og lykønskede de Tilstedeværende paa Grund af deres Trofasthed som Medlemmer af Kristi sande Kirke, da mange af dem, som have annammet Evangeliets Fylde, have været svage og ere snublede paa Vejen. Lykkelige ere de, som forblive trofaste til Enden!

Frøken Minni Petersen sang en smuk Solo.

Ældste Joseph Morrell, Præsidenten over Cache Stav, sagde, hvorledes han i Aarenes Løb havde lært at holde af Skandinaverne paa Grund af deres Trofasthed, Ærlighed og Hengivenhed for Herrens Sag, og lykønskede dem i Dagens Anledning.

Ældste Andrew Jenson hilsede fra de Hellige i de skandinaviske Lande og i Særdeleshed fra tre af Logans bekjendte Mænd, C. D. Fjeldsted, Anthon L. Skanchy og H. J. Christiansen, hvilke han havde virket sammen med paa sin nylig tilendebragte Mission i de nordiske Lande. Dernæst oplæste han Navnene paa en Del afdøde Missionærer og historiske Bemærkninger om hver enkelt.

Ældste Anders W. Winberg, en af de tilstedeværende Hædersgjæster, talede kort om sin Missionsvirksomhed i Danmark og Sverige og omtalte, hvorledes han havde lidt Forfølgelse og været fængslet for Jesu Vidnesbyrds Skyld.

Præsident Anthon H. Lund berørte de Savn og Anstrengelser, som Missionærerne maatte gjennemgaa i tidligere Dage, og deres Trofasthed mod Sandheden; han prisede Ældste Erastus Snow og omtalte den Lykke, som Evangeliets Indførelse i Skandinavien havde ført med sig. Han havde faaet en behagelig Pligt at udføre overfor sex tilstedeværende Brødre, som missionerede i Skandinavien i Aarene 1850—53. De vilde blive hædrede som et Bevis paa den Erkjendelse, deres Trosfæller

skylde dem for deres lange og tro Tjeneste. Han kaldte derpaa følgende Brødre frem, den ene efter den anden, og overrakte dem et Hæderstegn, bestaaende af en Sølvmedaille, hvorpaa var graveret vedkommende Missionærs Navn og Indskriften Pioneer-Missionary in Scandinavia, Logan June 14 1903: Christian J. Larsen fra Logan, Anders W. Winberg fra Salt Lake City, C. C. A. Christensen fra Ephraim, Ole N. Liljenquist fra Hyrum, Wm. O. Andersen fra Parleys Park, Niels Anderson fra Ephraim. De fraværende vilde faa Medaillen tilsendt.

Koret sang „Fader vor i Himlen". Taksigelse af Ældste Peter Forsgren.

Eftermiddagsmødet var ligeledes talrigt besøgt. Det skandinaviske Kor ledes af Peter O. Hansen. Bøn opsendtes af Ældste Andreas Peterson, og Nadveren uddeltes.

Æresgjæsterne O. N. Liljenquist og Christian J. Larsen talede kort, hvorefter C. A. Anderson fra Ogden foredrog en prægtig Solo.

Præsident Lund benyttede Lejligheden til at formane Folket til ikke at være ligegyldige og ubestemte med Hensyn til Evangeliets rette Jagttagelse. Han berørte Faren ved at se bort fra de smaa Ting og tilraadede de Hellige at leve mere i Overensstemmelse med Evangeliets Lærdomme.

En Duet af Søstrene Alice Hall og Eunice Jacobsen gjorde megen Lykke.

Præsident Parkinson over Hyrum Stav udtrykte sin Tilfredshed ved at møde saa mange Sidste-Dages Hellige; det var for ham en stor Glæde at tage Del i Festen. Han havde i mange Aar været forenet med Skandinaverne og havde altid fundet, at det var et godt Folk. Han følte, at der neppe kunde tænkes nogen Begivenhed, der havde mere Krav paa at højtideligholdes end Evangeliets Indførelse i Moderlandet, og de Mænd, som udførte denne Gjerning, bør holdes i Ære af Folket.

Efter en Sang af Koret talede Ældste Jens Jensen fra Leamington, hvorpaa Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste A. W. Winberg.

Søndag Aften koncerteredes paa Tabernakelpladsen.

Mandag Formiddag bleve de Besøgende viste omkring i Byen op ad Tempel-Højen til det højtliggende udmærkede Agerbrugsinstitut, hvor de kunde faa saa meget, de vilde, at se af det indre saavelsom af det ydre storartede Bygningskomplex.

Mandag Eftermiddag var der atter Koncert paa Tabernakel-Pladsen.

Senere overværede mange af de Besøgende Fodboldkampene mellem Studenterne fra Brigham Young Akademiet og Logans Boldklub.

Henad Aften afrejste Deltagerne, efterhaanden som Togene afgik. De medtoge behagelige Minder, som for Manges Vedkommende ville fornys hver Gang, det i den kommende Tid bliver dem forundt at deltage i Aarsfesten.

Pave Leo XIII.

For nogle Dage siden har en af den katolske Kirkes mest fremragende Paver fuldendt sit Livsløb. Leo XIII, der tidligere var kjendt som Kardinal Pecci, døde nemlig den 20 Juli i Vatikanet i Rom under haarde Lidelser, efterat han i flere Maaneder paa en beundringsværdig Maade med stort Mod havde kæmpet med mange Sygdomsanfald. Han var født den 2 Marts 1810 og blev efter Pius IX's Død valgt til Kirkens Overhoved den 20 Februar 1878, altsaa i sit 68 Aar. Kroningen fandt Sted den 3 Marts.

Hans omhyggelige Administration og Statsmandskløgt gjorde det muligt for ham at forøge Kirkens Magt, særlig i politisk Henseende. Flertallet af Europas kronede Hoveder staa nu i venskabelig Forbindelse med Vatikanet, hvilket langtfra var Tilfældet, da han blev kronet. Men ogsaa i Tal har den romersk-katolske Kirke gjort store Fremskridt. Saaledes læse vi f. Ex. i »Litterary Digest« for 31 Januar 1903 (efter en Kirkestatistik for de Forenede Stater i 1902), at der i hint Land i Aaret 1890 boede 6,231,417 Katoliker, medens Tallet i Aaret 1902 beløb sig til 9,401,798, altsaa en Tilvæxt paa over 3 Millioner alene i de Forenede Stater. Efter al Sandsynlighed kan en lignende Fremgang for den katolske Kirke noteres i England, Tyskland og andre Lande. — Ogsaa et Tidens Tegn!

Den romersk-katholske Kirke.

I Tiden fra Konstantin den store til lidt ind Middelalderen voxede den Magt frem, der hele Middelalderen igjennem skulde føre det store Ord i Europas Kultur: den katholske Kirke . . . .

Omtrent fra Folkevandringstiden var det, at Pavemagten begyndte at komme frem. Romerbispens Stilling steg mere og mere; under de opløste og urolige Forhold, da Baandet mellem Vesteuropa og det gamle østromerske Rige brast, vandt han en ikke ringe politisk Indflydelse, og han forstod med klog Omsigt at gjøre den stedse stærkere og dybere. Vestens Folk samlede sig om ham og saa' op til ham som deres fælles Fader („Papa", Pave); han betragtedes som Arvtager efter St. Peter, hvem Gud havde givet Himmeriges Nøgler; han blev mere og mere den Mand, i hvis Haand alle de Traade, der holdt sammen paa Vestens Kirke, mødtes. Fra ham udgik Missionsrejserne til de endnu hedenske Folkeslag i Europa, Englænderne, Tyskerne og siden tildels Slaverne; fra ham udgik der Bud om, hvordan Klostrene skulde indrettes, Gudstjenesten holdes, Kirkefesterne fejres og Guds Ord forkyndes for Folket; efter hans Vilje byggedes der Klostre og Kirker, og paa hans Befaling bleve nye Læresætninger optagne i den kristne Tro.

Raa og barbariske vare de Folk, Kirken i disse Aarhundreder havde med at gjøre, og der var ogsaa megen Raahed og Barbari i Kirken selv, Sædernes Opløsning og Kundskabernes Glemsel. Kristentroen blev oftest kun en Skal, en Maske, bag hvilken hedensk Tro og Tankegang levede videre . . . . (Gustav Bang: Kulturhistorie.)

1 August 1903.

Hold en korrekt Historie og Protokolføring.

Ethvert betydningsfuldt Arbejde eller Foretagende, som har historisk Værd, bør nøjagtigt optegnes. Personer dø, eller vi tabe dem af Syne, eftersom Tiden gaar, og de, som ønske at forstaa den svundne Tid, maa sætte deres Lid til de Vidnesbyrd, der ere nedskrevne. Hvis vi vilde anvende en Smule Tid til at nedskrive Begivenhederne, som de passere forbi os, vilde det være en Lettelse for fremtidige Historieskrivere og klare mange indviklede Spørgsmaal. Falske Slutninger, urigtige Opfattelser, overilede Domme og Mangel paa Forstaaelse af de foreliggende Sager maa ofte tilskrives ligegyldig eller ukorrekt Historieskrivning.

Dette vedrører ikke alene verdslige Sager, men gjælder i højere Grad Kirkens Affærer, eftersom de guddommelige Ting ere af større Vigtighed end de verdslige. Det er derfor af større Nødvendighed, at Kirkens Historie bliver nedskrevet korrekt, end at faa de verdslige Foretagender optegnet. Fejltagelser i det Nye Testamente vilde være langt alvorligere end Urigtigheder i den samme Periodes verdslige Historie. Dagen vil komme, da man vil føle og forstaa, at det centrale i Nutiden er Udviklingen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og alle de Omstændigheder, som ere forbundne dermed, ville blive af Interesse og Vigtighed.

Lad os for at vise, hvor nødvendigt det er at holde korrekte Optegnelser og bevare dem, tage det Tilfælde, at en Ældste udfører hellige Ordinancer uden at efterlade nogensomhelst Optegnelse vedrørende hans Handlinger. Han døber Folk, ordinerer Mænd til det hellige Præstedømme eller udfører andre Arbejder i Kirkens Tjeneste; men efter en Tids Forløb glemmes disse Ting; der opstaar forskjellige Spørgsmaal, og først efter utallige Bryderier lykkes det at faa disse klarede. Dette Tilfælde viser, at der til Udførelsen af disse Ordinancer kræves guddommelig Autoritet, hvis de skulle være antagelige for Herren. Den Mulighed er nemlig ikke udelukket, at Personer uden Autoritet tilsyneladende kunne virke paa rette Maade; men dersom der kommer til at foreligge korrekte Optegnelser om deres Virksomhed, vil man snart være i Stand til til at opdage deres Bedrageri.

Ældsterne i den europæiske Mission ere ikke alene advarede om denne Sag, men det er tillige strengt forbudt dem at velsigne Børn, døbe, konfirmere eller ordinere Nogen til Præstedømmet, undtagen de samtidig i deres private Journaler og i Grensprotokollen optegne saavel dette, som hvor Ordinancen har fundet Sted. Naar Nogen ordineres til Præstedømmet, skal Vedkommende have et Certificat. Enhver Gren og Konference bør være i Besiddelse af gode Bøger, hvori Børns Velsig-

nelse, Daab, Haandspaalæggelse, Ordinationer og andre genealogiske Data kunne indføres. Saadanne Bøger, som i eet Bind kunne rumme alle disse Rapporter, findes nu, og enkelte Konferencer have allerede anskaffet dem. Flere ville komme til at foreligge i en nær Fremtid, saaledes at Methoden i de forskjellige Konferencers og Grenes Protokolføring kan blive ens. Det vil forstaas, hvor nødvendigt det er, at Protokollerne i Grenene og i Konferencerne føres paa samme Maade, naar vi tænke over de Forandringer, som stadig foretages i Missionsmarken; Hovedkvarterer flyttes ofte, og Faren for at miste disse Ting er langt større end i Zion.

Men foruden en Bog, hvori de genealogiske Optegnelser kunne indføres, bør enhver Gren og Konference have en Bog, hvori dens Historie kan optegnes. I en saadan Bog bør der for Grenens Vedkommende i den rette Tidsfølge gives et kort Referat af de almindelige Møder, Præstedømsmøder og alle de vigtige Begivenheder, der forefalde, som f. Ex. Forandringer i Grenens Styrelse, Organisering af Søndagsskoler, Uddannelsesforeninger og kvindelige Hjælpeforeninger eller Forandringer i disse Organisationers Styrelse. For Konferencens Vedkommende bør de halvaarlige Konference- og Præstedømsmøder refereres i en lignende Bog, endvidere Raadsmøderne, som holdes af de omrejsende Missionærer i Konferencen. Ligeledes bør Ældsters Ankomst og Afrejse, deres Forflyttelse til forskjellige Grene, Konferencepræsidentens Rejser og alle andre vigtige Sager, der som et Hele henhøre til denne Del af Herrens Vingaard, nedskrives i denne Bog. Desuden bør der i Missionens Hovedkvarter føres en Journal, der omhandler Præsidentens Rejser og Arbejde, Referater af eventuelle General-Præstedømsmøder og alle andre historiske Sager, der angaa Missionen.

Der er nogle faa Punkter, der bør iagttages med Hensyn til disse historiske Beretninger, som ikke kunne være omhyggelige nok. Referater fra Møderne bør skrives saa snart som muligt, og andre Ting optegnes, saa snart de have fundet Sted. Man skal aldrig anvende Bogstaver i Stedet for For- og Efternavn, selv om der i det store og hele maa lægges Vægt paa Kortfattethed, saa at der ikke nedskrives mere end højst nødvendigt. Datoen og Stedet for enhver Hændelse bør skrives i Marginalen eller paa en anden iøjnefaldende Plads paa Siden. En tydelig og let læselig Haandskrift er ligeledes at anbefale.

I det fra Kirkens nedsatte Udvalg om Optegnelser nylig modtagne Cirkulære, som er sendt til alle Konferencepræsidenter, er det forlangt, at en Historiedag, vedrørende Alt med Hensyn til Optegnelser og Protokollering, skal bestemmes i samtlige Zions Staver og Warder; og den europæiske Mission kommer ind under den samme Bestemmelse. Konferencens Historiedag vil blive en af de Dage, da Missionspræsidenten foretager sine regelmæssige halvaarlige Besøg. Grenens Historiedag bliver paa samme Tid.

Ved denne Lejlighed maa Konferencepræsidenten sammen med Grenens Styrelse undersøge ikke alene de genealogiske Optegnelser og Grenens Historie, men ogsaa Søndagsskolens, Uddannelsesforeningens og Hjælpeforeningens Protokoller. Vi bede indtrængende om, at der maa skjænkes de historiske Bøger en særlig Opmærksomhed, ikke fordi de ere de vigtigste, men fordi de fleste Grene og Konferencer kun have ført disse Bøger i en kort Tid. Det er vort Ønske, at denne væsentlige Historie ikke vil mangle i nogen Mission, Konference eller Gren af den europæiske Mission.

Det er særlig passende i Forbindelse med disse kirkehistoriske Emner indtrængende at opfordre de Sidste-Dages Hellige til at nedskrive deres Livs vigtigste Erfaring til deres eget Brug. Ældsterne føre deres Journaler under Missionstiden; de burde fortsætte dermed, naar de vende hjem. Og Familiefædre burde navnlig holde en Optegnelse saavel over dem selv som over den Familie, som Herren har anbetroet dem.

Francis M. Lyman.

Besøg. I Dagene fra d. 18—22 Juli var Kjøbenhavn gjæstet af flere Ældster fra Udlandet, bl. A. Præsident Francis M. Lyman, som lige forud havde inspiceret Missionerne i Schweiz og Tyskland, Præsident over den hollandske Mission, Willard Cannon, Præsident over den schweiziske Mission, Levi Edgar Young, samt Joseph Cannon fra Kontoret i Liverpool. Præsidenterne Lyman, Cannon og Young talede til de Hellige i Møderne om Søndagen med Konferencepræsident Hans J. Christiansen som Tolk. I Søndagsskolen hilsede Præsident Lyman paa alle Børnene og Lærerne og talede lærerigt om Søndagsskolens Gjerning. Ældste Joseph Cannon holdt en Tale paa Svensk i de unge Mænds Forening Tirsdag d. 21. De vare alle paa Gjennemrejse til Christiania for at overvære Indvielsen af det nye Forsamlingshus i denne By. Et udførligt Referat af denne Højtidelighed vil følge i næste Numer af „Stjernen".

Ankomst og Beskikkelse. Et Selskab af Missionærer ankom den 13 Juli til Kjøbenhavn. I Selskabet befandt sig Biskop Christian J. Larsen fra Logan, som agter at tilbringe nogle Maaneder i sit Fædreland for at besøge Slægtninge og Venner. Biskop Larsen var blandt de første, som i 1850 annammede Evangeliet i Danmark; han blev nogen Tid efter kaldet paa Mission, som han i Aarene 1851—53 fuldførte dels i Danmark, dels i Norge; Jens Jensen fra Leamington, hvis Mission, som før meddelt, er at samle Slægtregistre; Søstrene Anna C. G. Widtsoe og Petroline J. P. Gaarden, som beskikkedes til at virke som kvindelige Missionærer

i Trondhjem; Selskabets øvrige Missionærer bleve beskikkede til at virke i følgende Konferencer:

Gustaf Thomasson fra Logan, Utah, i Göteborg,
Niels Mikkelsen fra Draper, Utah, i Aarhus,
Soren C. B. Sörenson fra Manti, Utah, i Trondhjem.

Vi ønske disse Brødre og Søstre hjerteligt Velkommen og bede, at Guds Fred og Velsignelse maa følge dem i deres ansvarsfulde Gjerning.

Forflyttelse. Ældste F. F. Hintze er forflyttet fra den tyske til den danske Mission. Han ankom til Kjøbenhavn d. 3 Juni og blev da beskikket til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Dødsfald. Kirsten Marie Jensen (født Christensen) døde d. 15 Marts 1903 i Mantua. Hun blev født d. 1 April 1821 i Raabjerg Sogn, Hjørring Amt, Danmark, og emigrerede til Utah 1881 i Forening med sin Mand og to Døtre. To af deres Døtre, som forud vare emigrerede til Zion, bleve et Redskab i Herrens Haand til at bringe dem under Evangeliet, som de annammede i Mantua, Box Elder Co., d. 6 Juli 1884. Søster Jensen var elsket og agtet af Alle, som kjendte hende. Hun blev begravet fra Forsamlingshuset i Mantua d. 19 Marts.

Om Opstandelsen.

En Fremstilling af Brigham Young.

Det er mit Ønske at forelægge de Sidste-Dages Hellige Læren om Opstandelsen i dens sande Lys. For at tilfredsstille min egen Opfattelse med Hensyn til denne Lære bliver jeg nødsaget til at begynde med Guds Gjerninger, som de udøvedes i Begyndelsen, eller rettere med den historiske Beretning, som vi have om Jordens Tilblivelse. Vi anse den Beretning for rigtig, som Moses i sine Optegnelser giver om denne Jords Skabelse eller Organisation. Min egen Granskning over Tingenes Væsen tilligemed al den Erfaring, jeg har vundet ved Jagttagelse og Kjendskab til Fakta, siger mig, at der findes Intet, som er skabt, dannet eller formet, uden at et Væsen har skabt, dannet eller formet det. Dernæst lærer min egen Fornuft mig saavelsom alle Andre paa denne Jord og dem, som bo i Himlen, at naar vi paabegynde et hvilketsomhelst Arbejde, have vi en Hensigt dermed. Gud havde en bestemt Hensigt, da han skabte denne Jord og frembragte dens Plantevæxt og alle dens Skabninger; Mennesket fik sin Tilværelse i det store Øjemed at voxe i Visdom, Kundskab, Forstand, Herlighed og Ære, og enhver Person, Skabning og Ting fremkom i bestemt Orden og Tid, for at Alle kunne harmonere og modtage denne Herlighed og Ære. Alle de Dele, smaa og store, hvoraf Jorden bestaar, bleve bragte sammen af deres store

Ophavsmand i en viis Hensigt; denne Hensigt var og er fremdeles at bringe denne Jord og alle Ting derpaa til en højere Grad af Herlighed og Kundskab. I Begyndelsen blev der givet Love, ved hvilke den hele Natur blev styret og ledet. Det er sandt, at Mennesket overtræder disse Love og vilde forandre dem, om det havde Magt dertil, men der gives Love, som man ikke kan forandre, og som virke uden Hensyn til Menneskenes Handlinger. Blandt disse er Loven om det menneskelige Legemes Opstandelse saavelsom Jordens Opstandelse, thi denne Jord maa undergaa en stor Forandring; den maa med andre Ord opstaa.

Abel, Martyren, var det første Menneske, om hvis Død vi have nogen Beretning. Han frembar et for Herren behageligt Offer, hvilket beviser, at han var en retfærdig Mand, og ved hans Retfærdighed helliggjorde han de Partikler af denne Jord, som udgjorde hans Legemes Bestanddele, saa at de derved berettigede ham til en herlig Opstandelse, som han udentvivl erholdt, da Jesus opstod. Hvis Abel var bleven opædt af Hunde eller Løver, kunde hans Legemes Bestanddele aldrig være komne til at udgjøre andre Legemers Bestanddele, fordi Lovene, som styre Elementerne, ikke vilde tillade det.

Det Spørgsmaal kunde maaske gjøres: Ville ikke de Partikler, hvoraf det menneskelige Legeme bestaar, gaa over til at skabe eller danne andre Legemer, naar de vende tilbage til Moder Jorden? Nej, de ville ikke. Nogle Lærde have paastaaet, at det menneskelige Legeme forandres hvert syvende eller tiende Aar. Dette er ikke rigtigt, thi det forandres aldrig, det vil sige, de Stoffer, hvoraf det bestaar, forsvinde ikke for atter at give Plads for andre Stoffer. Ejheller kunne de Partikler, som have udgjort Menneskers Legemer, blive Dele af andre Menneskers Legemer eller af Dyr, Fugle, Fiske, Insekter eller Planter. De styres af en altomfattende Lov, og omendskjøndt de kunne undgaa den videnskabelige Verdens Forskerblik, vedbliver dog denne Lov at styre og lede dem. Menneskets Legeme maa begraves i Havet, det maa opædes af vilde Dyr eller blive brændt til Aske, og Levningerne deraf spredes for de fire Vinde; Partiklerne, hvoraf det er sammensat, ville dog ikke indlemmes i nogetsomhelst Slags Plante- eller Dyreliv for at blive Bestanddele deraf. Ere de store, følelige Bestanddele af det menneskelige Legeme i deres organiserede Egenskaber underkastede Forfald og Forandring? Ja, og hvis de begraves i Jorden, undergaa de en Opløsning og vende tilbage til Moder Jorden; men det gjør Intet til Sagen, hvor ubetydelige Partiklerne end ere, der vaages over dem, og de ville blive bevarede indtil Opstandelsen; ved Lyden af Guds Basun ville de forskellige Partikler i vor fysiske Legemsbygning, som ere nødvendige for at gjøre vore Legemer fuldkomne, blive samlede og forenes med Aanden, ethvert Menneske i sin Orden. Ikke en Partikel vil gaa tabt.

Jeg har et Spørgsmaal at gjøre den lærde Verden, i Særdeleshed dem, som ere vel øvede i Kemi: Er denne Jord tilligemed Luften og Vandet sammensat af Liv, eller bestaa de eller nogen Del deraf af en livløs Materie eller af det, der ikke har noget Liv i sig selv? Et andet Spørgsmaal: Hvis Jorden, Luften og Vandet ere sammensatte af

Liv, besidder saa dette Liv nogen Forstand? Den Lærde maa tage sin egen Tid til at besvare disse Spørgsmaal, og naar han er tilfreds, maa han igjen spørge: Bestaa disse Partikler af Liv? Hvis det er Tilfældet, ere de da i Besiddelse af Forstand i Forhold til deres Organisationsgrad?

Hvad de Sidste-Dages Hellige angaa, saa ere vi af den Anskuelse, at der gives en Evighed af Liv, en Evighed af Organisation og en Evighed af Intelligens fra den højeste til den laveste Grad, enhver Skabning i sin Orden fra Guderne til det mindste Dyr. Tænk paa, I, som tro paa Opstandelsen eller paa Guds Gjerninger, at Mennesket ved sin verdslige Visdom har gjort mange Opdagelser og har stræbt længe for at udfinde Guds Hemmeligheder, og dog findes der mange Ting, som Videnskaben med al sin Granskning ikke er i Stand til at klare. Materien kan deles i en Uendelighed af Atomer, indtil Mikroskopets Evne ikke længer formaar at opdage dem, og den dygtigste Kemiker, som lever paa Jorden, veed ikke, hvorhen de gaa. Min Paastand er, at det ligger udenfor Menneskets Evne uden Aabenbaring fra Gud med al dets Videnskab at vide, om de Partikler, hvoraf vore Legemer bestaa, gaa over i andre Skabninger for at danne Bestanddele af deres Legemer, eller om de blot gaa over i dem for at medvirke til deres Fornyelse. Jeg erklærer for de Sidste-Dages Hellige og for Alle, som leve paa denne Jord, og som have Evne til at forstaa, at de Partikler, som indbefatte vore Legemers Bestanddele, aldrig ville gaa over i andre Legemer for at danne Grundstoffer i deres Legemsbygning; men disse selvsamme Partikler, hvoraf vore Legemer nu bestaa, ville opstaa og komme sammen ved Lyden af Guds Basun og atter forenes for at danne et fuldkomment Legeme — med Undtagelse af Blodet, som ikke vil være nødvendigt under vor Tilværelse i en udødelig Tilstand — og derpaa beredes til at modtage Aanden som en Forberedelse til deres Ophøjelse. Lad os spørge: Vilde ikke de Partikler, hvoraf vor Frelsers Legeme bestod før Opstandelsen, ifølge deres Forstand have modsat sig den Anskuelse, at de skulde blive Dele af noget andet Legeme end hans? Atter: Ville ikke de Hellige, som ere trofaste i at ære Guds Søns Præstedømme, gjøre Indsigelse imod, at de Partikler, hvoraf deres Legemer nu bestaa, og som de have helliggjort ved Lydighed til hint Præstedømme, skulle indlemmes i og danne Dele af andre Legemer end deres eget — Legemer, som deres Aander ikke have besiddet, og til hvem de Intet kjendte i dette Liv?

Den Anskuelse hos Nogle, at de Stoffer, hvoraf vore Legemer bestaa, ere laante for vort Brug under denne dødelige Tilværelse, forholder sig ikke saaledes, heller ikke ville de ved Døden blive hindrede i at gjengives. Skjøndt de Retfærdiges Legemer i Opstandelsen ville opstaa udødelige og fri for al Forkrænkelighed, ville de ikke desmindre være følsomme for dem, som det tillades at berøre dem. Det Spørgsmaal kunde maaske gjøres: Ville deres Legemer, som ikke iagttage Guds Love, og som ikke helliggjøres ved Lydighed til disse, ogsaa komme frem i Opstandelsen? Det ville de uden Tvivl, men ikke paa den samme Tid, ejheller til den samme Herlighed som de, der iagttage Guds Love.

Jorden har ogsaa sin Lov og opfylder Maalet for sin Skabelse, og

omendskjøndt den skal forgaa, skal den dog opstaa i Herlighed og vorde en helliggjort Klode, passende til celestiale Væseners Bolig. Elementerne ville komme i Brand og blive rensede og fornyede, men ikke een Atom af Jordens Organisme vil gaa tabt, thi det, som styres ved Lov, vil blive bevaret ved Lov. Og for enhver Ting, som vor Gud har skabt, har han foreskrevet Love. Der gives Intet saa ubetydeligt, at det kan undgaa at blive bemærket af ham, og der gives intet Skabningsværk saa vidtrækkende, at det overstiger Grændsen for hans Magt; Alt uden Forskjel er underkastet Virkningen af hans Forordninger. Materialet til Jordens Skabelse toges af de evige Elementer, og i det uendelige Universum findes Myriader af lignende Himmellegemer, hvis Løb, Tider og Tidsrum ere fastsatte — Frugten af Guds Gjerninger. Og ved Udøvelsen af hans Kraft ville de oprindelige Elementer, som have dannet Menneskers Legemer, blive bragte frem i Opstandelsen — Ben til Ben, Sene til Sene, Kjød til Kjød, ikke et Haar vil gaa tabt — og alt dette ved Lydighed til Loven, saa at det Væsensindhold, som har dannet Legemer af Mennesker, Dyr, Fugle eller Fiske, ikke skal sammenblandes eller forsvinde, men gjengives til sit eget Legeme, selv om det har været opslugt af Havets Dyb eller henvejret for de fire Vinde.

For nærmere at fremstille Vidnesbyrdene om Legemets Opstandelse vil jeg gjøre nogle Uddrag af de Aabenbaringer, som Herren har givet sine Tjenere til Menneskenes Kundskab og Opbyggelse.

Fra Bibelen.

Profeten Ezekiels Vidnesbyrd 37: 1-14.

Herrens Haand kom over mig, og Herren førte mig i Aanden ud og nedlod mig midt i en Dal, og den var fuld af Ben. Og han lod mig gaa forbi dem trindt omkring, og se, der laa saare mange ovenpaa Jorden i Dalen, og se, de vare saare tørre. Og han sagde til mig: du Menneske-Søn! mon disse Ben kunne blive levende? Og jeg sagde: Herre, Herre, du veed det. Og han sagde til mig: spaa om disse Ben og sig til dem: I tørre Ben, hører Herrens Ord! Saa siger den Herre, Herre, til disse Ben: se, jeg vil lade komme Aand i eder, og I skulle blive levende. Og jeg vil lægge Sener paa eder og lade Kjød komme over eder og overdrage eder med Hud og bringe Aand i eder, at I blive levende; og I skulle fornemme, at jeg er Herren. Og jeg spaaede, som mig var befalet, og der kom en Lyd, der jeg spaaede, og se, der blev en Raslen, og Benene nærmede sig, det ene Ben til det andet. Og jeg saa', og se, der kom Sener og Kjød paa dem, og der trak sig en Hud der oven over; men der var ikke Aand i dem. Og han sagde til mig: spaa over Aanden, spaa, du Menneske-Søn! og sig til Aanden: saa siger den Herre, Herre: kom, du Aand, fra de fire Vejr, og aand paa disse Ihjelslagne, at de blive levende. Og jeg spaaede, som han befalede mig, og Aanden kom i dem, og de bleve levende og stode paa deres Fødder, en saare stor Hær. Og han sagde til mig: du Menneske-Søn! disse Ben ere Israels hele Hus; se, de sige: vore Ben ere blevne tørre, og vor Forhaabning er borte, og det er forbi med os! Derfor spaa og sig til dem: saa siger den Herre, Herre: se, jeg oplader

eders Grave og fører eder op af eders Grave, mit Folk! og bringer eder til Israels Land. Og I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg oplader eders Grave, og naar jeg fører eder op af eders Grave, mit Folk! Og jeg vil sende min Aand i eder, at I blive levende, og jeg vil bosætte eder i eders Land; og I skulle fornemme, at jeg, Herren, jeg har talet det og gjort det, siger Herren.

Jobs Vidnesbyrd: 19: 25-27.

Og jeg veed, at min Gjenløser lever; og at han som den Sidste skal staa op over Støvet. Og naar min Hud, saaledes sønderslidt, er borte, og jeg er blottet for mit Kjød, skal jeg skue Gud, hvem jeg skal skue som den, der er for mig, og hvem mine Øjne skulle se, og ikke en Fremmed.

Profeten Daniels Vidnesbyrd: 12: 2-3.

Og mange af dem, som sove i Støvets Jord, skulle opvaagne, somme til et evigt Liv, og somme til Skam, til evig Afsky. Men de Forstandige skulle skinne som den udstrakte Befæstnings Skin; og de, der førte de Mange til Retfærdighed, som Stjernerne, evindelig og altid.

Apostelen Lucas Vidnesbyrd: 20: 37 – 24: 36-46.

Men at de Døde opvækkes, har og Moses givet tilkjende i Stedet om Tornebusken, der han kalder Herren: Abrahams Gud og Isaaks Gud og Jakobs Gud.

Men der de talede dette, stod Jesus selv midt iblandt dem, og sagde til dem: Fred være med eder! Da forfærdedes de og betoges af Frygt, og de mente, at de saa' en Aand. Og han sagde til dem: Hvi ere I saa bestyrtede? og hvi opstige saadanne Tanker i eders Hjerter? Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har. Og der han det sagde, viste han dem Hænderne og Fødderne. Men der de for Glæde endnu ikke troede, og forundrede sig, sagde han til dem: have I her Noget at æde? Men de gave ham et Stykke af en stegt Fisk og af en Honningkage. Og han tog det og aad det for deres Øjne. Men han sagde til dem: dette er, hvad jeg sagde eder, der jeg endnu var hos eder, at de Ting bør allesammen at fuldkommes, som ere skrevne i Moses' Lov og Profeterne og Salmerne om mig. Da oplod han deres Forstand, at de forstode Skrifterne. Og han sagde til dem: saaledes er skrevet, og saaledes burde det Kristus at lide og at opstaa fra de Døde tredie Dag.

Apostelen Johannes Vidnesbyrd: 20: 24-27 – 5: 25-29 – Aab. 20: 6, 12-13.

Men Thomas, een af de Tolv, hvilket betyder Tvilling, var ikke med dem, der Jesus kom. Derfor sagde de andre Disciple til ham: vi have set Herren. Men han sagde til dem: uden jeg faar set Naglegabet i hans Hænder, og stikker min Finger i Naglegabet, og stikker min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro. Og efter otte Dage vare atter hans Disciple inde, og Thomas med dem. Jesus kom, der Dørene vare lukte, og stod midt iblandt dem og sagde: Fred være med eder! Derefter siger han til Thomas: ræk din Finger hid, og se mine Hænder, og ræk din Haand hid, og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men troende.

Sandelig, sandelig siger jeg eder: den Time kommer, ja er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som den høre, skulle leve. Thi ligesom Faderen har Livet i sig selv, saaledes har han og givet

Sønnen at have Livet i sig selv; og har givet ham Magt, ogsaa at holde Dom, efterdi han er Menneskens Søn. Forundrer eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livsens Opstandelse, men de, som have gjort Ondt, til Dommens Opstandelse.

Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regjere med ham tusinde Aar.

Og jeg saa' de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog; og de Døde bleve dømte efter det, som er skrevet i Bøgerne efter deres Gjerninger. Og Havet afgav de Døde, som vare i det; og Døden og Helvede afgave de Døde, som vare i dem, og de bleve dømte, hver efter sine Gjerninger.

Apostelen Matthæus Vidnesbyrd: 27: 52-53.

Og Gravene oplodes; og mange af de hensovne Helliges Legemer opstode, og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind i den hellige Stad, og aabenbaredes for Mange. (Fortsættes.)

Et Ord til Svovlprædikanterne. Efterstaaende er et Brudstykke af Professor Parks herlige Afhandling: „Om et udødeligt Liv". Den deri udtalte Tanke er saa meget i Harmoni med sand Religion og saa afgjørende imod sekterisk Vildfarelse, at den fortjener at blive bekjendt i en videre Kreds: „Hvis det var sandt, at en eneste Menneskesjæl skulde blive — evig fordømt, at den skulde synke dybere og dybere ned i Forbrydelsens Dynd, dybere og dybere sønderskjæres af Plagernes Tand under Evighedens langsomme Løb, da vilde Udødeligheden være en Forbandelse, ikke blot for det Menneske alene, men for hele Menneskeslægten; thi intet Maal af Salighed, fortjent eller ufortjent, kunde nogensinde forsone eller opveje den gyselige Uretfærdighed, der var udøvet mod denne ene Ulykkelige. Hvem af eder vilde kunne nyde godt af Himlen eller blot fordrage den et Øjeblik, ifald han vidste, at en Broder var dømt til en evig, mere og mere forøget Pine, medens Aar efter Aar og Tidsalder efter Tidsalder i hele Evighedens endeløse Kjæde vedblev at sno sig om Helvedes rastløse Hjul. Men ifølge den Lære, som almindelig forkyndes, venter en saadan Fordømmelse ikke blot eet Menneske, men den uden Sammenligning største Del af Menneskeslægten — den skulde være udødelig blot for at knuses af evig Ulykke. Dette er den almindelige Lære for Tiden. Den er bleven forkyndt i de kristne Lande i mere end 16 Aarhundreder — forkyndt i Kristi Navn! En saadan Udødelighed vilde være en Forbandelse for ethvert Menneske, ikke mindre for det „frelste" end for „det „fortabte"; thi skulde vel Nogen ville forblive i Himlen paa saadanne Betingelser? Sikkerlig ikke han, som græd med de Grædende! — Dog til Trods for denne lave Forestilling om en kommende Verden er Menneskeslægtens religiøse Tro paa ethvert Menneskes evige Liv forbleven urokkelig. Dette beviser, hvor stærkt dette Instinkt maa være, naar det kan udholde Tyngden af en saa modbydelig og forhadt Lære og dog vedblive at leve."

Indhold:

Kjøbenhavn 1903.

Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanchy**, Korsgade 11. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).